

Links Jorina, rechts Isaura

'We hebben elk onze eigen koeien'

Op prijskampen ontbreken de tweelingzussen Jorina en Isaura Rossaert zelden. Op de Kouterhoeve, het bedrijf van hun ouders, krijgen de jonge twintigers de kans om hun fokkerijtalenten te oefenen. En hoewel hun toekomst nog lang niet vastligt, zijn beide zussen ervan overtuigd dat hun weg ook echt in de sector ligt. Het klinkt eensluidend: 'Eigenlijk willen we gewoon niets liever dan met koeien werken en boerin worden.'

TEKST ANNELIES DEBERGH

Honderduit praten ze. En zeker als het over fokkerij gaat, zijn de tweelingzussen Jorina en Isaura Rossaert bijna niet te stoppen. Pas in de stal komen de twee twintigjarigen echt tot rust. Dan speuren ze zorgvuldig alle koeien na en sommen moeiteloos de ene na de andere pedigree op. Bij bijna elke koe hoort een verhaal. 'We hebben elk zo'n beetje onze eigen koeien', knikken de zussen in elkaars richting. Fokkerij is iets wat de hele familie beleeft op de Kouterhoeve, meteen ook de fokkerijbenaming. De zussen delen hun passie met hun ouders. Isaura glimlacht erbij. 'Over de stierkeuze kunnen we af en toe felle discussies hebben met elkaar. Maar over onze favoriete koeien hebben we zelf het laatste woord.'

Ellysa als lievelingskoe

Bij de vraag hun favoriete koe aan te stippen zijn de zussen het na een kort overleg snel eens. Dat is zonder meer Tequiladochter Ellysa, ingeschreven met 87 punten en stiermoeder. Isaura neemt het woord. 'Die koe is meestal van de eerste keer drachtig, geeft veel melk met hoge gehalten en kreeg ook een goede exterieurscore. Als ze nu nog oud zou mogen worden, dan is dat onze ideale koe.' Jorina vult trots aan: 'Vanmorgen hebben we haar zoon Humor van de Kouterhoeve naar de ki in Ciney gebracht. Nu maar hopen dat hij straks ook als ki-stier bij AWE en RUW wordt ingezet.' Dat fanatiek bezig zijn met koeien en kalfjes zit er bij Isaura al van kleins af in. Het fotoboek op tafel vormt er

een fraai bewijs van. 'Ik had al vroeg een lievelingskoe en hield er enorm van om op keuringen kalfjes voor te brengen', aldus Isaura. Haar zus kreeg pas later interesse voor de fokkerij. Jorina neemt over: 'Ik kreeg de microbe later via mijn ouders te pakken.'

Geen voorkeur voor kleur

Fokmateriaal afleveren is een belangrijk doel. 'Eigenlijk verkopen we liever een vaars meer dan dat we een oude koe wegdoen. We willen onze melkkoeien graag zo lang mogelijk laten lopen.' De zussen vinden moederlijnen erg belangrijk. 'Van sommige moederlijnen heb je maar één afstamming en dan verkopen we die liever niet.' Exterieur is daarbij niet het belangrijkste doel ten huize Rossaert, voegen de zussen er in één adem aan toe. 'We willen er in elk geval de melk bijhouden', zegt Jorina en wijst op de vier honderdtonners die het bedrijf al rijk is. Beveren, Sint-Niklaas en Gent of Brussel, dat zijn prijskampen waar de zusjes aanwezig proberen te zijn. Een voorkeur voor kleur hebben ze niet. Isaura wijst op een verhouding zestig procent zwartbont en veertig procent roodbont in de stal. 'Met roodbont is het vaak gemakkelijker om hoger te scoren op prijskampen, maar in zwartbont is de stierkeuze weer uitgebreider.' Als studenten in de landbouw hebben de meiden allebei een toekomst in de sector voor ogen. In welke vorm weten ze nog niet. Het klinkt in koor: 'Eigenlijk willen we niets liever dan boerin worden.'